

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.373/2012/4. szám

A Kúria a Dr. Szenthe Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek, a dr. Komáromi József ügyvéd által képviselt I. r. és a II. r. alperes ellen fuvarozási díj megfizetése iránt a Fonyódi Városi Bíróság előtt 5.P.20.147/2011. számon indult és a Kaposvári Törvényszék 3.Pf.20.721/2012/3.számú ítéletével jogerősen befejezett perében a jogerős ítélettel szemben az I. és a II. r. alperesek által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Kaposvári Törvényszék 3.Pf.20.721/2012/3.számú ítéletét hatályon kívül helyezi, a Fonyódi Városi Bíróság 5.P.20.147/2011/37. számú ítéletét megváltoztatja, és a felperes I. r. és a II. r. alperessel szemben előterjesztett keresetét elutasítja. Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. r. alperesnek 15 napon belül 1.500.000 (Egymillió-ötszázezer) forintot és ezen összegben belül 460.000 (Négyszázhatvanezer) forint után 2009. május 20. napjától, 1.040.000 (Egymillió-negyvenezer) forint után 2010. szeptember 15. napjától a kifizetés napjáig járó, minden naptári félév teljes idejére az érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki kamatot. Az I. r. alperes ezt meghaladó viszontkeresetét elutasítja.

Kötelezi a Kúria a felperest, hogy az I. r. alperes illetékeljegyzési joga folytán le nem rótt illetékből fizessen meg az államnak 92.000 (kilencvenkettőezer) Ft viszontkereseti, 122.665 (egyszázhuszonkettőezer-hatszázhatvanöt) Ft fellebbezési illetéket, míg az I. r. alperest 18.400 (tizennyolcezer-négyszáz) Ft viszontkereseti, és 24.533 (huszonnégyezer-ötszázharminchárom) Ft fellebbezési illeték megfizetésére kötelezi.

Kötelezi a II. r. alperest, hogy fizessen meg az államnak 71.000 (hetvenegyezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket.

A felperes köteles megfizetni az I. r. alperesnek 81.915 (nyolcvanegyezer-kilencszáztizenöt) Ft első- és másodfokú

perköltséget.

A felperes a II. r. alperessel szemben előterjesztett keresetével, és a II. r. alperes beszámítási kifogásával felmerült, ezt meghaladó költségeit mindegyik fél maga viseli.

A Kúria kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak felhívásra 150.000 (egyszázötvenezer) Ft feljegyzett felülvizsgálati illetéket és az I. r. alperesnek 38.100 Ft felülvizsgálati perköltséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes és a II. r. alperes 2009. március 2-án fuvarozási szerződést kötött, amelynek értelmében a II. r. alperesnek műszaki termékeket kellett elszállítania a felperestől, szállítási címenként 3000 Ft-os ellenérték fejében. A szerződés szerint a fuvarozásról fuvarlevelet kellett kiállítani, azon feltüntetve a fuvarozás minden lényeges adatát. E fuvarlevél birtokában történt a küldemények átvétele, illetőleg kiszolgáltatása is, valamint mindezen tények megtörténtének igazolása. A II. r. alperes a fuvarozási tevékenységet a vele tagsági jogviszonyban és alkalmazásában álló I. r. alperes közreműködésével végezte. Az I. r. alperes alkalmazotti minőségét egy 2009. március 16-án kelt munkaszerződés igazolja. Ő a társaságban nem lát el vezető tisztséget, a II. r. alperes ügyvezetője **S.E..**

A peres felek a 2009-ben végzett fuvarozási feladatok ellátásával kapcsolatos díjat rendezték. A II. r. alperes a felperes megbízására 2010-ben is látott el fuvarozást, egy módosított kimutatás szerint 2010. január 26-a és március 23-a között 270 kiszállítás történt.

A felperes egy ellenőrzés során arra a következtetésre jutott, hogy az I. r. alperes nem tudott elszámolni egy jelentősebb mennyiségű áruval, ezért 2010. áprilisában egyeztetést kezdeményezett. Április 22-én az egyeztetés eredményeképpen az I. r. alperes két tanú jelenlétében tartozáselismerő nyilatkozatot tett, mely szerint 1.409.985 Ft-tal a felperesnek tartozik, és ezt az adósságát április 30-áig rendezi. Pontosán meg nem állapítható időpontban a felperes - általa is elismerten - 500.000 Ft-ot az I. r. alperestől megkapott.

Ugyancsak pontosan meg nem állapítható időpontban, de legkésőbb 2009. március 10-én a felperes az I. r. alperes édesanyjával, **T.É.-**

val, szóban bérleti szerződést kötött annak **O.-n** lévő ingatlanára abból a célból, hogy ott, az elszállított termékeket átmenetileg tárolni tudja. A bérbeadással kapcsolatos valamennyi jogot **T.É.** az I. r. alperesre ruházta át, ideértve a bérleti díjnak a beszedését is.

A felperes módosított keresetében elsődlegesen az I. r. alperest kérte kötelezni az 1.409.985 Ft, mint elismert tartozásnak a megfizetésére. Követelését a Ptk. 242. §-ára alapította. Kereseti előadása szerint az I. r. alperes mint magánszemély, az általa átvett árukkal kapcsolatos elszámolási kötelezettségének nem tett eleget, ezzel a magatartásával kárt okozott, és ezt az összeget a részére meg kell téríteni.

Másodlagosan, amennyiben a bíróság az I. r. alperes marasztalására nem látna lehetőséget, úgy a II. r. alperest, mint munkáltatót kérte kötelezni az I. r. alperes által okozott kár megfizetésére a Ptk. 348. § (1) bekezdés alapján.

Az I. r. alperes a felperes követelését kezdetben nem vitatta, utóbb azonban arra a jogi álláspontra helyezkedett, hogy jogviszonyban a felperes és a II. r. alperesek állnak, ezért neki joghatályos tartozáselismerő nyilatkozat megtételére nem is volt lehetősége. A kereset elutasítása mellett viszontkeresetet emelt a felperessel szemben, amelyben a felperest 1.840.000 Ft és kamatainak a megfizetésére kérte kötelezni. Viszontkereseti kérelmét a felperessel kötött bérleti szerződésre alapította. Ez, álláspontja szerint, 2009. március 10-étől 2011. november 30-ig fennálló jogviszonyt takart. 2009. március 10-től 2010. április 30-áig, 14 hónapra, havi 80.000 Ft, 2010. május 1. napjától 2011. november 30-áig, 18 hónapra, havi 40.000 Ft bérleti díjat számított fel.

A II. r. alperes a felperes követeléséből az I. r. alperes elismerésére tekintettel 888.802 Ft-ot elismert. Védekezése szerint az I. r. alperessel aláíratott tartozáselismerő nyilatkozat pontatlan. A felperes által benyújtott elszámolások alapján a tartozás összege nem 1.409.985 Ft, hanem 1.388.802 Ft. Ebbe be kell számítani azt az 500.000 Ft-ot, amelyet az I. r. alperes kifizetett, így a követelés lecsökkent az általa elismert összeg mértékéig. Ugyanakkor beszámítani kívánta a felperes által 2010. évre ki nem fizetett fuvardíjakat is, amelyek összegét 1.091.250 Ft-ban jelölte meg. A II. r. alperesnek a beszámításra alkalmas rész fölötti követelésre nézve viszontkeresete nem volt a 2011. október 15-én kelt 20. sorszámú beadványa szerint, míg az ugyanilyen keltezéssel ellátott 22. sorszámú kérelmében 202.448 Ft, a beszámítást meghaladó különbözet megfizetésére kérte kötelezni a felperest. A tárgyalás berekesztését megelőzően akként

nyilatkozott, a 2011. október 15-i előkészítő iratában foglaltakat tartja fenn.

A felperes a viszontkereset és a beszámítási kifogás elutasítását kérte. Álláspontja az volt, hogy az I. r. alperessel kötött megállapodás alkalmával valamennyi vitájukat rendezték, a fuvardíjakat, a bérleti díjat is elszámolták. A 2010. április 22-én készült tartozáselismerő nyilatkozat már valamennyi függő tételt tartalmazott. Annak során figyelembe vették az I. r. alperes 500.000 Ft-os teljesítését is, amelyet ő még a tartozáselismerő nyilatkozat aláírását megelőzően fizetett ki a felperesnek.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az I. r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 39.700 Ft-ot. Számításait az alábbiak szerint végezte el.

Az I. r. alperes tartozáselismerő nyilatkozatát illetően hivatkozott a BH.1998.481. szám alatt közzétett eseti döntésre, amelyből az következik, hogy valaki saját nevében is tehet tartozáselismerő nyilatkozatot olyan jogviszony alapján fennálló kötelezettség tekintetében, amelynek amúgy nem volt részese. Véleménye szerint az I. r. alperesnek kellett volna bizonyítani, hogy a tartozása a tartozáselismerő nyilatkozat ellenére nem áll fenn. Miután ez nem járt sikerrel, a tartozáselismerő nyilatkozatban megtestesülő, 2010. április 30-ig megfizetni vállalt követelés az I. r. alperest terheli. E tartozás után a felperest, a késedelembe esés napjától, 2010. május 1-től, késedelmi kamat illeti meg. Ennek az összege az ítélelethozatalig terjedő időre 129.684 Ft, amellyel a bíróság a tartozáselismerés összegét 1.539.700 Ft-ra felemelte. Ezzel az I. r. alperesi tartozással állította szembe a viszontkeresetben megjelölt bérleti díjat, amelyet az I. r. alperestől eltérően, 1.500.000 Ft-ban tartott megállapíthatónak. Arra a következtetésre jutott ugyanis, hogy a felperes 2009. március 10-től 2011. október 30-áig használta a perbeli ingatlant. 2009. március 10. és augusztus 30-a között havi 80.000 Ft bérleti díj, míg 2009. szeptembertől 2011. október 30-ig havi 40.000 Ft-os bérleti díj fejében. E két tételt egymással szemben elszámolva kötelezte az I. r. alperest a felperes javára a különbözetként előállott 39.700 Ft megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletében utalt arra, hogy az elsődleges felperesi keresetnek történt helyt adás következtében a másodlagos keresetet nem vizsgálta. A Ptk. 296. § (1) bekezdés alapján kifejtette, hogy beszámítás a jogosulttal szemben fennálló egynemű és lejárt követelésbe lehetséges. Ha nincs követelés, a beszámításra nincs mód. A II. r. alperes beszámítási kifogással érvényesített fuvardíj követelésének beszámítására ezért nincs jogszabályi lehetőség. Ennek ellenére úgy ítélte, hogy 202.802 Ft erejéig a II. r. alperes fuvardíj követelése megalapozott. Ennek

elszámolásánál abból indult ki, hogy a II. r. alperes 888.802 Ft erejéig elismerő nyilatkozatot tett. Ezt számította be a II. r. alperes által előterjesztett 1.091.302 Ft-os követelésébe és az így mutatkozó különbözet megfizetésében marasztalta a felperest.

Az elsőfokú ítélettel szemben az I. és a II. r. alperes nyújtott be fellebbezést. Fellebbezésükben az alábbi kérelmet terjesztették elő.

A bíróság utasítsa el a felperes keresetét az I. r. alperessel szemben.

Kötelezze a felperest arra, hogy az I. r. alperesnek fizessen meg bérleti díj címén 1.840.000 Ft-ot és ennek 2010. július 1-től járó középátlagos kamatát.

Állapítsa meg, hogy a tartozáselismerő nyilatkozat alapján, mely helyesen 1.388.802 Ft tartozásra vonatkozik, nem az I. r., hanem a II. r. alperesnek áll fenn fizetési kötelezettsége a felperessel szemben. Számítsa be azonban ezen összegbe azt az 500.000 Ft-ot, amelyet az I. r. alperes korábban a felperesnek kifizetett. Így a maradványként fennmaradó 888.802 Ft tekintetében állapítsa meg azt, hogy a II. r. alperest beszámítási jog illeti meg az 1.091.000 Ft értékű fuvardíj fejében. A II. r. alperes a követelések kölcsönös megszűnésének a megállapítását kérte. A 202.500 Ft elsőfokú bíróság által megállapított követelés tekintetében nem volt igénye, álláspontja szerint az a II. r. alperesi igénynek a felperesnek a tartozáselismerés alapján járó teljes összegbe való beszámításával megszűnt.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét, lényegében, indokai alapján helybenhagyta.

Kifejtette, helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az I. r. alperes joghatályosan tehetett tartozáselismerő nyilatkozatot a felperes irányába. Azt igazolni nem tudta, hogy nyilatkozata ellenére tartozása nem áll fenn. A felperes részére az elismerő nyilatkozatban írt összeget meg kell fizetnie, beszámítva ebbe a felperesnek a vele szembeni bérleti díj címén fennálló tartozását.

A másodfokú bíróság kifejtette azt is, miután az elsőfokú bíróság az elsődleges keresetnek adott helyt és az I. r. alperes terhére állapított meg tartozást, ezért a II. r. alperes ugyanezen összeg megfizetésére nem lett volna kötelezhető. Ugyanakkor a II. r. alperes 1.388.802 Ft összegű tartozást elismert, amelyből levonta az állítása szerint kifizetett 500.000 Ft-ot, a fennmaradó 888.802 Ft-ot pedig a fuvardíj iránti követelésébe beszámította. Ez pedig azzal a következménnyel járt, hogy az elismert összeg ezen

módosított adatokkal mind az I. r., mind a II. r. alperes követelésével szemben beszámításra került. Mivel ezt a beszámítást a II. r. alperes nem sérelmezte, ezért javára a felperes nem volt kötelezhető a fuvardíj megfizetésére.

A jogerős ítélettel szemben az I-II. r. alperesek nyújtottak be felülvizsgálati kérelmet. A támadott határozat hatályon kívül helyezését, az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérték az alábbiak szerint.

Az I. r. alperes kérelme arra irányult: állapítsa meg a felülvizsgálati bíróság, hogy a tartozáselismerő nyilatkozat a felperes és közötté érvényesen nem jött létre, ilyen jogcímen a felperesnek nem tartozik. Viszontkeresete alapján azonban kötelezze a bíróság a felperest az 1.840.000 Ft bérleti díj megfizetésére. E vonatkozásban a bérlet időtartamára, a havi díj összegére vonatkozó korábbi előadásait változatlanul fenntartotta.

A II. r. alperes azt kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy a fuvarozási jogviszony közte és a felperes között jött létre. E jogviszony alapján a II. r. alperesnek 1.388.802 Ft tartozása keletkezett a felperessel szemben, amelyet a felperes által becsatolt okiratokon alapuló számítások szerint elismer. Az 500.000 Ft kifizetésével ez a követelés csökkent. A fennmaradó 888.802 Ft tartozásba számítsa be azonban a Kúria annak a fuvar költségnek az összegét, amellyel a felperes a II. r. alperesnek tartozik. Ez ugyan meghaladja a felperes felé fennálló tartozást, azonban ezzel kapcsolatos többletigényt érvényesíteni nem kíván. Azaz a „követelés II. r. alperesi beszámítással, a II. r. alperesnek a 202.448 Ft követelése az ítélet jogerőre emelkedésével megszűnik, ezt meghaladóan a felperesi keresetet utasítsa el”.

Az alperesek előadták: a jogerős ítélet a Ptk. 201. §-át 199. §-át, 205. §-át, 242. §-át, 296. § (1) és (2) bekezdését, 488-506. §-át, a Pp. 39. §-át, 164. § (1) bekezdését, 190-199. §-át, 206. §-át, 253. § (2) bekezdését, 339. §-át, 348-350. §-át sérti.

A felülvizsgálati kérelemben foglaltak szerint egyértelműen megállapítható, hogy a fuvarozási tevékenységet a II. r. alperes végezte a felperesnek. A tartozáselismerő nyilatkozat nem felel meg a Pp. 197. §-a szerinti teljes bizonyító erejű magánokirattal szembeni követelményeknek. Az I. r. alperes tehát, a felperesnek nem tartozik, ugyanakkor az I. r. alperes, mint engedményes, jogszerűen érvényesített bérleti díj követelést a felperessel szemben. Igazolta, hogy havi 80.000 Ft bérleti díj ellenében biztosította az ingatlan használatát.

A II. r. alperesi követelés tekintetében az alperesek előadták, hogy a felperes és a II. r. alperes között a fuvarozási szerződésen alapuló elszámolási jogviszony jött létre. Ennek eredménye a

fuvardíjra vonatkozó szerződéses kikötés és a lefolytatott bizonyítás eredményeként vélelmezett, II. r. alperesi tartozásnak a felperesi követelésbe való beszámítása, amely a kötelezettségek kölcsönös megszűnésével járt.

A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte annak helyes indokai alapján.

A felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős ítélet az alábbiak szerint jogszabálysértő.

A Kúria mindenekelőtt rögzíti, hogy a felperes sem fellebbezési, sem felülvizsgálati kérelmet nem terjesztett elő. A jogerős ítéletet tehát, csak a felülvizsgálati kérelem tükrében lehetett vizsgálat tárgyává tenni.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében írtak szerint, a másodlagos kereseti kérelemmel - a felperes és a II. r. alperes közötti jogviszony kérdésével - nem foglalkozott, miután az elsődleges kereseti kérelemnek adott helyt. Ennek ellenére a II. r. alperes viszontkeresetére utalással a felperest mégis marasztalta.

A Kúria, az eljárt bíróságok jogi álláspontjával ellentétben, az I. r. alperessel szembeni felperesi igény érvényesítésére az alábbi okoknál fogva nem látott jogi lehetőséget.

A Ptk. 242. § (1) bekezdése értelmében a tartozás elismerése a tartozás jogcímét nem változtatja meg, de az elismerőt terheli annak bizonyítása, hogy tartozása nem áll fenn, bírósági úton nem érvényesíthető vagy a szerződés érvénytelen. A (2) bekezdés szerint a tartozáselismerés a másik félhez intézett írásbeli nyilatkozattal történik. A Kúriának ezen jogszabályi rendelkezések alapján abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy az I. r. alperes a tevékenysége folytán keletkezett hiányokért jogszerűen vállalhatott-e kötelezettséget. Helytállónak tekinthető-e az a megállapítás, hogy a bírói gyakorlat elfogad olyan jogi megoldásokat, amikor harmadik, jogviszonyon kívül álló személy tesz tartozáselismerő nyilatkozatot.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megjelölt eseti döntés az adott ügyben nem alkalmazható. Az abban feltárt tényállás szerint az adós elismerte a fennálló tartozását, és annak megfizetése érdekében tett kívülálló harmadik személy tartozáselismerő nyilatkozatot, vállalva az adósi helyzetet is. A perbeli esetben azonban a fuvarozási szerződésnek az alanyai, a II. r. alperes és a felperes között nem volt olyan tartozáselismerés, amely tekintetében az I. r. alperes is tartozáselismerő nyilatkozatot tehetett volna. Mivel a fuvarozási szerződést a felperes a II. r. alperessel kötötte meg, az I. r. alperesnek pedig

sem felhatalmazás, sem törvényes képviselő, sem egyéb címen nem volt jogi lehetősége arra, hogy a II. r. alperes nevében eljárjon, ezért joghatályos tartozáselismerő nyilatkozatot sem tehetett. Az I. r. alperes akár, mint a II. r. alperes tagja, akár mint annak alkalmazottja fuvarozott a II. r. alperes vállalásának teljesítése érdekében, a tevékenységével okozott kárért a II. r. alperes tartozik helytállni a Ptk. 348. § (1) bekezdése értelmében. Az I. r. alperesnek tartozáselismerés címén tehát, kötelezettsége a felperessel szemben nem keletkezett.

Az I. r. alperes viszontkeresetében érvényesített bérleti díjjal kapcsolatban a Kúria osztja az elsőfokú és a másodfokú bíróság álláspontját, annak mértékét illetően. A bizonyítékok helytálló mérlegelésével jutottak arra a következtetésre, hogy a felek között meddig állt fenn a bérleti szerződés, és, hogy az év különböző szakaszaira nézve eltérő bérleti díjban állapodtak meg. A bérlet időtartamát végül is a felperes sem vitatta, azzal kapcsolatban jogorvoslati kérelme nem érkezett. A bérleti díj mértékére nézve pedig a rendelkezésre álló tanúvallomások alapján megnyugtató módon megállapítható volt a 40.000 Ft, illetőleg az „intenzív” szállítási hónapokra a 80.000 Ft havi bérleti díjnak a kikötése.

Helytállónan jutottak az eljáró bíróságok arra a következtetésre, hogy az I. r. alperesnek ezen a címen 1.500.000 Ft-nál magasabb követelése nem lehet a felperessel szemben.

A másodfokú bíróság helytállónan fejtette ki az ítéletének indokolásában azt, hogy az I. r. alperes által 2010. áprilisában tett tartozáselismerő nyilatkozat alapján a tartozás valójában az I. és a II. r. alperesekkel szemben egyaránt elszámolásra került. Ez gyakorlatilag egyrészt az I. r. alperes viszontkeresetében felszámított összeg, másrészt pedig a II. r. alperes beszámítással érvényesített igényének a megszűnését eredményezte. Tekintettel arra, hogy a Kúria a felperes és az I. r. alperes közötti jogviszony hiánya miatt nem látott lehetőséget a tartozáselismerés alapján az I. r. alperes marasztalására, ezért ennek a tévedésnek az ügy további elbírálása szempontjából nincs jelentősége. Ugyanakkor a II. r. alperes a perben elismerte annak a tartozásnak a fennállását, amelyet az I. r. alperes érvénytelen nyilatkozat alapján vállalt magára. A keresetet megjelölt összegnél azonban 21.183 Ft-tal kevesebb összeget tartott elfogadhatónak, a felperes által becsatolt iratoknak az áttanulmányozása alapján. Ezt a számítást tartalmazza az elsőfokú iratok között fellelhető 17. sorszám alatti beadványa. A felperes sem fellebbezésben, sem felülvizsgálati ellenkérelemben ennek az összegnek a módosulását nem tette vitássá, és azt sem sérelmezte, hogy a bíróság a II. r. alperes javára elfogadta az 500.000 Ft-os I. r. alperesi teljesítést. Ennek következtében 888.802 Ft volt az az összeg, amely a II. r. alperes által érvényesített fuvardíjjal szembeni

beszámításra alkalmas volt. Az alperesek a fellebbezésükben és a felülvizsgálati kérelmükben kizárólag ennek elszámolását kérték. A fellebbezés tehát érintette a II. r. alperes javára szóló felperesi marasztalást. Ezért nem volt eljárásjogi akadálya ennek a felülvizsgálati eljárás során való vizsgálatának.

A Pp. 215. §-a értelmében a döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, illetőleg az ellenkérelmen. Ez a szabály a főkövetelés járulékaire is kiterjed. Tévedtek az ügyben eljáró bíróságok, amikor az alperesek azonos keltezéssel ellátott 20. és 22. sorszámú, az első fokú iratok között fellelhető beadványaiban és az elsőfokú tárgyalás berekesztését megelőző nyilatkozatában foglaltak alapján, továbbá a fellebbezésben írtakra figyelemmel nem tisztázták van-e előterjesztett és fenntartott viszontkeresete a II. r. alperesnek. A felülvizsgálati kérelemben előadottak alapján a Kúria azt kiküszöbölhetőnek tartotta, s megállapította, a II. r. alperesnek csak beszámítási kifogása volt. Viszontkereset hiányában a felperes 202.500 Ft megfizetés kötelezésére törvényi lehetőség nem volt.

A felperes nem tette vitássá annak a fuvardíjnak a nagyságát sem, amelyet a II. r. alperes megjelölt, ezért a követelés megszűnésének mértékéig a beszámítás iránti igény alapos volt.

A fentieket összegezve a Kúria a felperes keresetét az I. r. alperessel szemben elutasította, és kötelezte a felperest az I. r. alperes viszontkeresetében érvényesített és igazolt mértékű bérleti díj megfizetésére. A II. r. alperes perbeli elismerő nyilatkozata alapján, a II. r. alperesnek arra nyílt lehetősége, hogy a felperes által bizonyítottan ki nem fizetett fuvardíj követelésébe az általa elismert összeget beszámítsa. A Kúria a rendelkező rész szerinti határozatát ennek figyelembevételével, a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hozta meg. A marasztalási összeg után fizetendő késedelmi kamatot középarányosan állapította meg, a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerint.

A perköltségek megállapításánál az illetékekről szóló 1990. évi XCIII.tv. 39.§, 42.§, 46.§, 59.§-ait, a bírósági eljárásban alkalmazható költségmentesség szabályait tartalmazó 6/1986(VI.26.) IM rendelet 13.§ (1) bekezdését, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-át és 4/A.§-át, valamint a Pp. 81.§ (1) bekezdését vette figyelembe. A perköltséget az alábbi perértékek, valamint pernyertesség és pervesztesség alapján állapította meg.

A felperes kereseti követelése az I. r. alperessel szemben: kerekítve, 1.410.000 Ft volt, ez elutasításra került. A felperes lerótt összesen 84.600 Ft kereseti, és 5.700 Ft okirati illetéket, ez együttesen 90.300 Ft.

A jogi képviseleti munkadíj a kereset alapján 70.000 Ft elsőfokú, és 35.000 Ft másodfokú perköltséget jelentett.

Az I. r. alperes az elsőfokú bíróság 20. sorszámú végzése szerint illeték-feljegyzési jog kedvezményében részesült. A viszontkeresettel érvényesített igénye 1.840.000 Ft volt, ebből a bíróság 1.500.000 Ft-nak adott helyt.

A feljegyzett viszontkereseti illeték 110.400 Ft, az erre eső fellebbezési illeték 147.000 Ft-ot tett ki. A viszontkeresetet illetően a pernyertesség/pervesztesség aránya 5/6-1/6 lett.

Az I. r. alperes képviseletével 92.000 Ft elsőfokú költség és 46.000 Ft másodfokú költség, - összesen 138.000 Ft - merült fel. A felperes képviseleti költsége ugyancsak 138.000 Ft.

A II. r. alperessel szemben vagylagosan előterjesztett kereseti igény 1.410.000 Ft volt, ebből a II. r. alperes elismert 1.388.000 Ft-ot, amiből leszámította az I. r. alperes által kifizetett 500.000 Ft-ot. A fennmaradó kerekített összeg 888.000 Ft, amibe a II. r. alperes beszámított 1.020.000 Ft fuvardíj igényt. A 888.000 Ft-on felüli tartozással szembeni beszámítást meghaladóan igénye nem volt.

A felperes által lerótt kereseti illetéket, és munkadíjat ebben a körben lehetett elszámolni, az eshetőleges kereset miatt, ez 84.600 Ft. A II. r. alperes oldalán a munkadíj 105.000 Ft.

A II. r. alperesnek felmerült 71.000 Ft feljegyzett fellebbezési illeték költsége (a 38.végzés szerint illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesült), továbbá 70.000 Ft elsőfokú és 35.000 Ft másodfokú perköltsége.

Budapest, 2013. május 30.

dr. Pethőné dr. Kovács Ágnes sk. a tanács elnöke, dr. Bodor Mária sk. előadó bíró, dr. Csőke Andrea sk. bíró